

JÓZEF
GARBIEŃ

Józef Garbień

(1896–1954)

Największe sukcesy odnosił w Pogoni Lwów, z którą związał się na długie lata. W 1922 roku po raz pierwszy zagrał dla kadry narodowej. W debiucie przeciwko Szwecji w Sztokholmie strzelił jedną z bramek, ustalając wynik na 2:1 dla Polski.

Karierę piłkarską łączył z ratowaniem ludzkiego życia. Ukończył studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie. Od 1933 roku był dyrektorem Szpitala im. Józefa Piłsudskiego w Chrzanowie. Funkcję tę pełnił do wybuchu II wojny światowej.

W 1914 roku wstąpił do Legionów, aby walczyć o niepodległość. W listopadzie 1918 roku brał udział w boju o polskość Lwowa, podczas którego został ciężko ranny. We wrześniu 1939 roku po raz kolejny chwycił za broń, aby bronić Ojczyzny.

Podczas okupacji związał się z podziemiem niepodległościowym. W 1941 r. aresztowany przez Gestapo i wtrącony do więzienia przy Montelupich w Krakowie, gdzie przez pewien czas pełnił funkcję lekarza. Za pomoc współwięźniom i antyniemiecką działalność był poddawany torturom. Po zwolnieniu z więzienia współpracował z Armią Krajową. Nigdy nie odzyskał już pełnej sprawności.

BOHATEROWIE

Z BOISKA